

Arrest

nr. 141 139 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 15 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 31 mei 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 15 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 24 juli 2013 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.05.2013 werd ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Het door betrokkene voorgelegde stuk, met name een Italiaans reisdocument, kan niet door onze diensten worden aanvaard als zijnde een identiteitsdocument aangezien dit attest duidelijk vermeldt dat het geen bewijs van nationaliteit is: "Il ne préjuge pas de la nationalité du titulaire et est sans effet sur celle-ci. "

Verder legt betrokkene legt een Italiaanse verblijfsvergunning voor. Echter, dit document is geen document zoals omschreven in de omzendbrief van 21.06.07. De omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat de identiteit en nationaliteit moet bewezen worden door een internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel, of een nationale identiteitskaart. De Italiaanse verblijfsvergunning betreft een verblijfsdocument, m.a.w. de erkenning van de administratie dat betrokkene het recht heeft om op het Italiaans grondgebied te verblijven. Dit document heeft niet tot gevolg de identiteit van betrokkene vast te stellen. Het document bewijst slechts dat een persoon, met de erop vermelde identiteit, het recht heeft om op het Italiaans grondgebied te verblijven.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In een tweede onderdeel van zijn middel verstrekt hij volgende toelichting in dit verband:

"Ter motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris ondermeer dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel.

Verzoeker legde echter een kopie voor van een Italiaans reisdocument getiteld "Titre de Voyage pour Etrangers", (stuk 3)

Dit document dient als een aan een internationaal erkend paspoort gelijkwaardige reistitel te worden beschouwd.

Het vermeldt immer zeer duidelijk, zowel in het Italiaans als in het Frans, dat dit document aan de houder wordt afgeleverd om te dienen in de plaats van een nationaal paspoort.

Derhalve is dit te beschouwen als een met een internationaal erkend paspoort gelijkgestelde reistitel.

De motivering van de bestreden beslissing gaat derhalve uit van een verkeerde vaststelling van de feiten, zodat het zorgvuldigheidsbeginsel alsmede de materiële motiveringsplicht geschonden worden, minstens één en ander in samenlezing met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.”

2.2. In de nota met opmerkingen beperkt verweerder er zich in wezen toe het gestelde in de bestreden beslissing te hernemen, met name dat verzoeker naliet een kopie van een internationaal paspoort of gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart voor te leggen en evenmin een geldige motivering gaf die toelaat vast te stellen dat hij vrijgesteld is van de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument. Betreffende het voorgelegde Italiaanse reisdocument stelt hij andermaal dat dit document niet kan worden aanvaard als identiteitsdocument, omdat hierin wordt vermeldt dat het geen bewijs van nationaliteit is.

2.3. Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt inzake de identiteitsvoorwaarde zoals vervat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als volgt gesteld: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren.”* (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, p. 33).

Inzake het determinerende motief dat aan de thans bestreden beslissing ten grondslag ligt – met name dat de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een nationale identiteitskaart en evenmin een geldige motivering bevatte die toeliet vast te stellen dat verzoeker is vrijgesteld van de voorwaarde te beschikken over een identiteitsdocument – betoogt verzoeker dat hij wel degelijk een kopie voorlegde van een aan een paspoort gelijkgestelde reistitel. Hij wijst in dit verband op het door hem voorgelegde reisdocument afgegeven door de Italiaanse autoriteiten. De Raad stelt vast dat dit betoog van verzoeker kan worden aangenomen. Het betreffende reisdocument vermeldt zo uitdrukkelijk dat het een reisdocument betreft dat ter vervanging van een nationaal paspoort kan dienen (*“un document de voyage pouvant tenir lieu de passeport national”*). Het dient aldus te worden beschouwd als een met een paspoort gelijkgestelde reistitel. Voormelde motivering in de bestreden beslissing mist bijgevolg feitelijke grondslag, voor zover daarin wordt aangegeven dat verzoeker naliet een kopie voor te leggen van een paspoort of hiermee gelijkgestelde reistitel.

Verweerder betoogt dat het Italiaanse reisdocument niet kan worden aanvaard als identiteitsdocument, omdat het duidelijk vermeldt dat het geen bewijs is van nationaliteit. Er blijkt evenwel niet dat deze vermelding in het reisdocument afbreuk vermag te doen aan het feit dat dit document wel degelijk is te beschouwen als een met een paspoort gelijkgestelde reistitel en een identiteitsdocument betreft. De Raad benadrukt dat de wetgever duidelijk van oordeel was dat een met een paspoort gelijkgestelde reistitel als een identiteitsdocument is te beschouwen. Er blijkt verder ook niet dat in de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, of de parlementaire voorbereiding betreffende deze wetsbepaling, wordt vereist dat het identiteitsdocument in alle gevallen op duidelijke wijze de nationaliteit dient te bepalen. Louter ten overvloede merkt de Raad zo op dat overeenkomstig artikel 9, tweede lid van de

Vreemdelingenwet de aanvraag om machtiging tot verblijf door de vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, hetgeen in het geval van verzoeker Italië was. Dit betrof dan ook het land in functie waarvan de buitengewone omstandigheden ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing dienden te worden beoordeeld. De vaststelling blijft overeind dat de motivering van de bestreden beslissing feitelijke grondslag mist, in zoverre daarin wordt aangegeven dat verzoeker naliët een kopie voor te leggen van een paspoort of hiermee gelijkgestelde reistitel.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond en leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS